

ikke for mit Vedkommende kunde være Noget til Ginder for at yde Ministeren et saa betydeligt Tillidsvotum som det, der her tilfigtes. Hvad dernæst Summens Størrelse angaar, da gaar jo Forslaget ud paa at stille en noget større Sum til Ministerens Raadighed end den Sum, som Udvalgets Flertal har tænkt sig. Ministeren vil, hvis dette Forslag skulde blive vedtaget, have idetmindste et Par Tusinde Kroner mere til at lønne sin Sparekassenspektør, end han vil have efter Udvalgets Flertals Forslag. Et Par Tusinde Kroner mere eller mindre vilde nu heller ikke i og for sig være Noget, som det skulde komme mig saa væsentlig an paa, naar vi ellers kunde faae en god Lov, men naar man kan komme igjennem med Mindre, saa ser jeg egentlig ikke, hvorfor man skal give den høitærede Minister Mere, end han selv vil nøies med. Hovedindvendingen imod dette Forslag ligger imidlertid ikke i selve dets Redaktion, men i de Konsekventer, som det vil føre til. De følgende Forslag, som ere en Konsekvent af dette Forslag, tror jeg ere ganske umulige, og jeg tænker da nærmest paa Forslaget under Nr. 6 til § 6. Det vil være en Følge af dette Forslag, at vedkommende Sparekasse, om hvis Regnskab der er Tale, selv vælger Flertallet i Decisionen; men jeg tror, at en Bestemmelse, som gaar ud paa, at de Bestyrelser, hvis Regnskab skal bedømmes, selv skulle vælge Flertallet i den Autoritet, som skal bedømme deres egen Handlemaade, er aldeles umulig. Det tror jeg ikke lader sig gjøre, thi lige saa vist som det er, at man ikke kan overlade Sparekassbestyrelserne selv at vælge deres Revisorer, lige saa vist eller endnu visere er det, at man ikke kan overlade vedkommende Sparekassbestyrelser selv at vælge deres Decisorer. Dette forekommer mig derfor at være et aldeles umuligt Forslag. Jeg tror ganske vist, at der i Praxis baade med Hensyn til Banker og Sparekasser sker adskillige Ting af denne Art, men at vi her i den lovgivende Forsamling skulde komme til at opstille et saadant Princip, er dog Noget, som jeg meget maa fraraade, at vi indlade os paa. Jeg tror, at der er Muggenhed nok ved vore Hengeforhold, uden at vi behøve her at understrøpe noget Saadant som det, at Bestyrelserne selv skulle decidere deres Regnskaber. — En lignende væsentlig Indvending har jeg at gjøre imod det Forslag, som er stillet under Nr. 10, og som er en Konsekvent af det samme Hovedændringsforslag. Der staar nemlig i dette Forslag: „De Sparekasser, hvis Bestyrelse vælges af Repræsentanter eller af Indlaanere (Sparere, Interessenter), ere undtagne fra Bestemmelsen om Tilhyn (§ 1), medmindre der af det indsendte Aarsregnskab maatte fremgaa en Tilbagegang i Reserverfonden eller anden Uregelmæssighed“. Dette er en høist mærkelig Betingelse for at bringe disse

gang i Reserverfonden skulde være en Uregelmæssighed, tror jeg ikke, at Nogen vil erkjende. En Tilbagegang i Reserverfonden kan jo ske paa den allermeest regelmæssige Maade af Verden, idet det jo nemlig sker, hver Gang et af de Papirer, som Sparekassen har i Reserverfonden, falder med en Brøddel af en Procent ved Kursnoteringen paa Børsen. Denne Bestemmelse vilde saaledes føre til, at disse Sparekasser den ene Dag, nemlig naar Kursen paa et eller andet Papir gik blot en Brøddel af en Procent op, vilde være undtagne fra Tilhyn, medens de den næste Dag, naar Kursen gik ligesaa meget ned, vilde være undtagne fra Tilhyn. Jeg tror, at en saadan svævende Stilling vilde være meget uhenigtsmæssig for disse Sparekasser. Endelig er der endnu et af disse Forslag, som jeg maa gjøre en bestemt Indvending imod, og det er det Forslag, som er stillet under Nr. 12 til § 8. Dette Forslag gaar ud paa, at i § 8 skulle Ordene „eller af de af Inspektøren i Genhold til § 7 foretagne Undersøgelser“ udgaa; men deraf vil det jo blive en Følge, at en Sparekasse ikke kan bringes under Konkurs, medmindre det af Sparekassens Aarsregnskab fremgaa, at den har Underbalance. Altsaa, naar en Sparekasse indretter sit Aarsregnskab saaledes, at man ikke deraf kan se, at den har Underbalance, saa vil der efter dette Forslag ikke være nogen Mulighed for at bringe denne Sparekasse under Konkurs. Dette er ogsaa et Forslag, hvis Mening og Tanke jeg ikke forstaaer. Det andet Antal Medlemmer udenfor Udvalget, som har stillet Ændringsforslag, er et Sprogkonfortium, som gaar ud paa at rense Loven for fremmede Tilsetninger. Dette er jo en Bestræbelse, som i og for sig maa siges at være meget smuk, men hvis Værd dog noget kommer an paa den Omhu, hvormed den gennemføres, og det forekommer mig, at de Ændringer, som her ere foreslaede, ikke alle ere lige gode. Der er, saavidt jeg ser, fire fremmede Ord, som have stødt dette Mindretal, af hvilke den første er den, at Sage kaldes „Gage“ og ikke Lønning. Jeg har i og for sig ikke Noget imod, at der kommer til at staa „Lønning“ istedetfor „Gage“, skjøndt jeg uregtelig tror, at „Løn“ er et nok saa godt dansk Ord som det foreslaede „Lønning“. Dette sidste Ord hører vist mere hjemme i militær Sprogbrug end paa andre Omraader. Om den næste Ændring, der foreslaas, har jeg mere Tvivl. Den gaar ud paa, at der skal sættes istedetfor „Diæter“: „Dagpenge“; men „Diæter“ er et godt dansk Ord; i hvert Fald hører det hjemme i Sproget og bruges af det danske Folk, hvormod „Dagpenge“ er et Ord, som ikke egentlig kendes og som jeg ikke tror hører hjemme i noget Sprog i Verden. Det eksisterer slet ikke, og jeg er overbevist om, at selv de erede Forslagsstillere ikke bruge Ordet „Dagpenge“. Jeg er vis paa, at naar de to Gange om Maanedes